

Poglavlje 1

Hart Mackenzie.

Kažu da je poznao svaku vrstu užitka za kojim žene žude i točno znao kako im ga priuštiti. Hart ne bi pitao dame kako žele biti zadovoljene, a neke od njih ni same to nisu znale, no kada bi on završio s njima, shvatile bi. I poželjele bi da upravo on bude taj koji će ih ponovno zadovoljiti.

Posjedovao je moć, bogatstvo, vještine, inteligenciju i sposobnost da navede svakog muškarca – ili ženu – da čine što god on poželi i pritom vjeruju kako je to bila njihova zamisao.

Eleanor Ramsay je to znala iz vlastitog iskustva.

Jednog neočekivano toplog popodneva u veljači, vrebala je iza gomile novinara u ulici St. James, čekajući da slavni Hart Mackenzie, vojvoda od Kilmorgana, izađe iz svojega kluba. U nimalo modernoj opravi i starom šeširu, lady Eleanor Ramsay izgledala je kao novinska izvjestiteljica, jednako gladna dobre priče kao i ostali novinari u njezinom društvu. No dok su oni žudjeli za ekskluzivnom pričom o slavnom škotskom vojvodi, Eleanor je ovamo došla promijeniti njegov život.

Ugledavši visokog vojvodu na pragu kluba, novinari se uskomešaju i usmjere svu svoju pozornost na njega. Široka ramena napinjala su tkaninu njegova crnog kaputa, a oko kukova nosio je kilt od tartana s uzorkom klana Mackenzie. Hart je uvijek nosio kilt kako bi svatko tko ga vidi sa sigurnošću znao da on jest i uvijek će ponajprije biti Škot.

„Vaša milosti!” Vikali su novinari. „Vaša milosti!”

More muškaraca prostruji pokraj nje i zaklone je svojim leđima od pogleda. Eleanor krene naprijed, služeći se čvrsto sklopljenim suncobranom kako bi si stvorila mjesta za prolaz. „Oh, ispričavam se”, kaže nakon što je polukrinolinom odgurnula u stranu čovjeka koji ju je pokušao udariti laktom u rebra.

Hart je gledao ravno ispred sebe dok je stavljao šešir na glavu i u tri koraka prešao udaljenost između kluba i svoje kočije, čiji je sklopivi krov bio otvoren. On je imao običaj majstorski ignorirati sve što ga nije zanimalo.

„Vaša milosti”, vikne Eleanor pa zatim dlanovima okruži usta. „Harte!”

Hart stane i okrene se. Njegov zlatni pogled spoji se s njezinim, probadajući je preko sedam koraka koji su ih dijelili.

Eleanor zaklecaju koljena. Zadnji put je vidjela Harta u vlaku, prije skoro godinu dana, kad ju je pratio do njezinog kupea i prisilio je da primi njegov novčani dar. Sažalijevao ju je, a nju je to zapeklo. Također je u ovratnik njezine oprave gurnuo jednu od svojih posjetnica. Sjetila se dodira njegovih vrućih prstiju i kako se osjećala dok joj je posjetnica s njegovim imenom grebla kožu.

Hart nešto dobaci jednom od svojih tjelohranitelja koji ga je čekao pokraj kočije. Čovjek, koji je izgledao poput boksača, kimne Hartu pa se okrene i probijajući se ramenima kroz masu, priđe Eleanor.

„Ovuda, milostiva.”

Svjesna ljutih pogleda ljudi koji su je okruživali, Eleanor stisne svoj sklopljeni suncobran i krene za njim. Hart ju je netremice promatrao dok mu je prilazila. Nekoć davno, znala je ostati bez daha kad bi tako usredotočio svu svoju pozornost na nju.

Čim je prišla kočiji, Hart je uhvati za lakat i podigne je unutra.

Njegov joj dodir istjera zrak iz pluća. Eleanor se zaveli na sjedalo, nastojeći smiriti uzbuđeno kucanje svojeg srca dok je Hart ulazio nakon nje u kočiju. Hvala nebesima, smjestio se na sjedalo

nasuprot njenog. Nikada mu ne bi uspjela iznijeti svoju ponudu da joj je sjedio preblizu. Njegovo čvrsto tijelo previše bi joj skretalo pozornost.

Lakaj zalupi vrata kočije, a kad se vozilo naglo pokrenulo, Eleanor zgrabi svoj šešir da ne odleti. Novinari su vikali i psovali dok se kočija kotrljala ulicom St. James prema Mayfairu.

Eleanor se okrene u sjedalu i isprati ih pogledom. „Mili Bože, danas si prilično ozlovoljio londonske novinare.”

„Mrzim novinare”, zareži Hart.

Eleanor se okrene i opet zatekne Harta kako je pozorno promatra. „Zar baš sve?”

Sjedeći mu ovako blizu, vidjela je u njegovim očima boje lješnjaka zlatne mrljice, zbog čega je pogledom podsjećao na orla, kao i crvenkaste pramenove u kosi – dokaz njegova škotskog podrijetla. Skratio je kosu, otkad ga je zadnji put vidjela, pa mu je sad lice izgledalo još oštrije i nepristupačnije. Eleanor je jedina u onoj hrpi novinara znala kako to lice izgleda opušteno u snu.

Hart ispruži svoju veliku ruku preko sjedala, dok su njegove duge noge prekrivene kiltom zakrčile gotovo cijelu kočiju. Kilt se podigne nekoliko centimetara, otkrivajući njegova preplanula bedra, rezultat svih onih sati provedenih na jahanju, pecanju i pješaćenju po njegovom škotskom posjedu.

Eleanor otvori suncobran, pretvarajući se da je opuštena i da joj je drago što se nalazi u kočiji s čovjekom za kojeg je nekoć bila zaručena. „Ispričavam se što sam te onako zaskočila na ulici”, reče. „Tražila sam te kod kuće, no promijenio si majordoma. Ovaj me ne poznaje i nije bio nimalo impresioniran posjetnicom koju si mi dao. Navodno žene često pokušavaju ući u tvoju kuću pod lažnim izlikama pa je pomislio kako sam ja jedna od njih. Zaista ga ne mogu kriviti. Što se njega tiče, posjetnicu sam lako mogla ukrasti, a ti si ionako uvijek bio popularan među damama.”

Hartov pogled nije se, kao nekad, raznježio pod njezinom bujicom riječi. „Porazgovarat ću s njime.”

„Ne, ne, nemoj *previše* vikati na tog sirotog čovjeka. On nije mogao znati tko sam ja. Iskreno, očekujem da ćeš mu reći vrlo malo, po tvojem starom, izluđujućem običaju. Naime, došla sam čak iz Aberdeena kako bih porazgovarala s tobom. Radi se stvarno o nečem vrlo važnom. Prvo sam otišla k Isabelli, no ona nije bila doma, a ovaj razgovor ne može čekati. Na kraju mi je tvoj lakaj, dragi Franklin – o, kako li je samo porastao – rekao da ćeš biti u klubu, no *previše* se bojao tvog majordoma da bi mi dopustio da te pričekam kod kuće. Zato sam odlučila vrebati ispred kluba i pričekati da izađeš. Bilo je baš zabavno praviti se da sam jedna od izvijestitelja. I eto me sada ovdje.”

Eleanor bespomoćno podigne ruke. Bila je to gesta koje se Hart dobro sjećao, ali jao svakomu tko pomisli da je ova žena uistinu bespomoćna.

Lady Eleanor Ramsay.

Žena kojom ću se oženiti.

Njezina plava vunena haljina odavno je izašla iz mode, jedna žica na njenom suncobranu bila je slomljena, a šešir s izbljedjelim cvjetovima i kratkim velom se nakosio. Veo nije nimalo uspio sakriti njezine oči boje različka, niti one slatke pjegice koje su joj poskakivale po licu kada bi frknula nosićem uz jedan od svojih smiješaka. Bila je visoka za ženu, no obdarena bujnim oblinama. Hart ju je prvi put vidio kako leprša plesnom dvoranom kad je imala dvadeset godina. Njezin glas i njezin smijeh bili su poput najljepše glazbe, a Eleanorina ljepota oduzimala mu je dah. I sada je bila lijepa. Ljepša no ikad prije. Hart je napajao svoje žedne oči njome, upijajući je pogledom čovjeka koji veoma dugo nije popio ni kap vode.

Prisilio se da mu glas zvuči smireno, čak nezainteresirano. „Što li je tako važno da moraš hitno razgovarati sa mnom?” Eleanor je bila nepredvidljiva. Moglo se raditi o bilo čemu; od izgubljenog gumba do urote protiv Britanskog Carstva.

Ona se lagano nagne naprijed i pritom se otkvači gornja kop-

ča njezina pohabanog ovratnika. „Pa, ne mogu ti to reći ovdje, u otvorenoj kočiji, usred Mayfaira. Pričekaj dok ne uđemo u kuću.”

Zamislivši kako ga Eleanor slijedi u kuću i udiše isti zrak kao i on, Harta nešto stisne u prsima. Želio je to, žudio je za tim. „Eleanor...”

„Zaboga, valjda možeš odvojiti *nekoliko* minuta za mene? Smatraj to mojom nagradom zato što sam te oslobodila onih pomahnitalih novinara. Moje bi se otkriće moglo smatrati katastrofalnim pa sam zaključila da bi bilo pametnije doći ovamo i osobno ti to priopćiti, umjesto da ti pošaljem pismo.”

Očito se radilo o nečem vrlo ozbiljnom ako je to natjeralo Eleanor da napusti svoju trošnu kuću u okolici Aberdeena, gdje je s ocem živjela u otmjenom siromaštvu. U zadnje vrijeme nije puno izlazila. S druge strane, ta njezina lijepa glava mogla bi skrivati neke tajne motive. S Eleanor nikad ništa nije bilo jednostavno.

„Za Boga miloga, El, ako je tako važno, reci mi odmah.”

„Bože, lice ti izgleda kao da je od granita kad se ovako mrštiš. Nije ni čudo da te se svi u Domu lordova boje.” Eleanor nagne svoj suncobrančić pa mu se nasmiješi.

Meka koža pod njegovim tijelom, njezine plave oči, napola zatvorene od strasti i užitka, škotsko sunce na njezinoj goloj puti. Onaj predivan osjećaj dok se kretao u njoj, njezin smiješak kad mu je rekla: „Volim te, Harte.”

Stara sjećanja nezaustavljivo su navirala. Sjećao se njihova posljednjeg susreta, kad nije mogao zaustaviti prste koji su željeli dotaknuti njeno lice, i kad joj je rekao: „Eleanor, što ću ja s tobom?”

Njezin dolazak u London u ovom času, dok još nije spreman na to, prisilit će ga na promjenu planova, no Hart je bio sposoban prilagoditi se svakoj situaciji. Zato je i bio toliko opasan.

„Sve u svoje vrijeme”, Eleanor nastavi. „Tada ćeš čuti i moju poslovnu ponudu.”

„Poslovnu ponudu?” Od Eleanor Ramsey? Neka mu Bog pomogne. „Kakvu poslovnu ponudu?”

Eleanor je ignorirala njegovo pitanje – bio je to njezin običaj koji ga je uvijek izluđivao – te je nastavila promatrati visoke kuće poredane ulicom Grosvenor. „Prošlo je tako puno vremena otkako sam zadnji put bila u Londonu, a sada smo usred društvene sezone. Veselim se ponovnom susretu sa svima. Bože dragi, je li ono lady Mountgrove? Da, uistinu jest. Zdravo, Margaret!” Eleanor srdačno mahne punašnoj ženi koja je izlazila iz kočije ispred jednih obojanih vrata.

Lady Mountgrove, jedna od najvećih tračERICA u Engleskoj, zine u čudu. Gledajući raskolačenih očiju, upijala je svaki detalj na lady Eleanor Ramsey koja joj je mahala iz kočije vojvode od Kilmorgana. Vojvode, koji je sjedio nasuprot njoj. Margaret je dugo zurila u njih, a onda im napokon kimne u znak pozdrava.

„Bože, godinama je nisam vidjela”, kaže Eleanor, zavalivši se opet u sjedalo. „Oh, kćeri su joj zasigurno već prave mlade dame. Jesu li već debitirale?”

Njezine su usne i dalje bile kao stvorene za poljupce. Lagano ih je napućila čekajući njegov odgovor.

„Nemam blage veze”, odgovori Hart.

„Dakle, stvarno, Harte, sigurno barem *letimično* pregledaš društvenu rubriku u novinama. Najpoželjniji si neženja u cijeloj Britaniji, vjerojatno i u cijelome Britanskom Carstvu. Mamice u Indiji odgajaju kćeri da ih brodovima pošalju k tebi, govoreći im: *Nikad se ne zna. Još se nije oženio.*”

„Ja sam udovac.” Još nije mogao izgovoriti tu riječ bez probadanja u srcu. „A ne neženja.”

„Ti si neoženjeni vojvoda koji namjerava postati najmoćniji čovjek u zemlji. Ili čak u cijelome svijetu. Trebao bi barem razmisliti o ponovnoj ženidbi.”

Njezin jezik i usne tako su se senzualno pomicali. Čovjek bi trebao biti lud da napusti takvu ženu. Hart se prisjeti dana kada je učinio upravo to. Još je osjećao tupu bol na mjestu gdje ga je pogodio njezin zaručnički prsten kad ga je bacila na njega, očiju

ispunjenih bijesom i slomljena srca.

Nije ju smio pustiti, trebao je tog popodneva pobjeći s njom, zauvijek je vezati za sebe. S njom je činio jednu pogrešku za drugom, no bio je mlad, pun srdžbe, ponosa i... srama. Eleanor je uzvišenom Hartu Mackenzieju, uvjerenom da može činiti što god mu se prohtije, pokazala koliko je bio u zabludi.

Hartov glas se smekša. „Reci mi kako si ti, El.”

„Oh, kao i uvijek. Znaš već. Otac stalno piše knjige, koje su različne, no on nema pojma što se događa u vanjskome svijetu. Ostavila sam ga da se zabavlja u Britanskom muzeju, gdje se zadubio u egipatsku zbirku. Nadam se da neće početi razmotavati mumije.”

Zapravo bi mogao. Alec Ramsay bio je iznimno radoznao. Nema tog zakona, Božjeg ili ljudskoga, koji bi njega mogao u nečemu spriječiti.

„Ah, evo nas.” Kad se kočija zaustavila, Eleanor izvije vrat kako bi mogla pogledati Hartovu kuću na Trgu Grosvenor. „Vidim da tvoj majordom viri kroz prozor. Djeluje pomalo zaprepašteno. Molim te, nemoj se jako ljutiti na sirotog čovjeka.” Eleanor nježno spusti ruku na ispruženi lakajev dlan. Mladi lakaj se požurio iz kuće kako bi dami pomogao izaći iz kočije. „Dobar ti dan još jednom, Frankline. Kao što vidiš, pronašla sam ga. Baš sam komentirala koliko si narastao. I oženio si se, zar ne? A imaš i sina.”

Franklin, koji se dičio svojom pribrañošću i strogoćom tijekom stražarenja pred vratima kuće najslavnijeg vojvode u Londonu, rastopi se od nježnosti i široko se nasmiješi. „Da, milostiva. Već ima tri godine i stalno izvodi nepodopštine”, reče odmahujući glavom.

„To znači da je snažan i zdrav.” Eleanor ga potapša po ruci. „Čestitam.” Sklopivši suncobran, ušetala je u kuću dok je Hart iza nje izlazio iz kočije. „Gospođo Mayhew, tako mi je drago što vas vidim”, čuo ju je kako govori. Hart uđe u kuću baš kad je Eleanor pružila ruke njegovoj domaćici.

Dvije se žene pozdrave i započnu razgovor o, ni manje ni više,

nego receptima. Navodno je Eleanorina sada već umirovljena domaćica zamolila Eleanor da joj donese recept za kolač od limuna gospođe Mayhew.

Eleanor se počne uspinjati stubama i Hart krene za njom, doslovno bacivši šešir i ogrtač u Franklinove ruke. Taman joj je želio zapovjediti da uđe u salon, kad se na odmorištu prvog kata pojavio visoki Škot u pohabanom kiltu, raskopčanoj košulji i bojom umrljanim čizmama, te počeo silaziti prema njima.

„Nadam se da ne zamjeraš, Harte”, kaže Mac Mackenzie. „Doveo sam svoje nevaljalce i napravio si mjesta za slikanje u jednoj od gostinjskih soba. Isabella je počela preuređivati kuću, i ne bi vjerovao kakvu su buku radnici već napravili...” Mac zastane, a licem mu se raširi razdragani osmijeh. „Tako mi svega, pa to je Eleanor Ramsay! Dovraga, što ti radiš ovdje?” Mac pretrči zadnjih nekoliko stuba pa podigne Eleanor u čvrsti zagrljaj.

Eleanor zvučno poljubi Maca u obraz, trećeg po starosti od četvorice Mackenzieja. „Zdravo, Mac. Došla sam živcirati tvojeg starijeg brata.”

„Odlično. Dobro bi mu došlo malo živciranja.” Mac spusti Eleanor na pod dok su mu oči radosno svjetlucale. „El, kad završite, dođi gore upoznati moju djecu. Ne slikam njih jer nisu u stanju mirno pozirati. Upravo završavam sliku Camova konja. Noćna Jasmina je njegova nova šampionka.”

„Da, čula sam za tu kobilu, jako je dobra.” Eleanor se podigne na prste pa još jednom poljubi Maca u obraz. „Ovo je za Isabellu. I Aimee, Eileen i Roberta.” *Pusa, pusa, pusa.* Mac je svaku primio smiješeći se kao neki maloumnik.

Hart se nasloni na ogradu. „Hoćemo li čuti tu tvoju ponudu tijekom današnjeg dana?”

„Ponudu?” upita Mac, a oči mu znatiželjno zabljesnu. „E, to zvuči zanimljivo.”

„Začepi, Mac”, kaže Hart.

S kata se začuje vrištanje – kreštava, očajna dernjava, kao da

netko proživljava paklene muke. Mac se naceri pa potrči uz stube.

„Evo tate, vragolani”, vikne. „Budete li dobri, teta Eleanor će vam praviti društvo za čajem.”

Vriska se nastavi i nije se stišala sve dok se Mac nije popeo na posljednji kat, uletio u sobu iz koje je dopirala galama i zalupio vratima. Buka istog časa utihne, iako se i dalje čula prigušena tutnjava Macova glasa.

Eleanor uzdahne. „Uvijek sam znala da će Mac biti dobar otac. Idemo?”

Ne čekajući ga, ona se okrene i nastavi se penjati prema sljedećem katu, na kojem se nalazila Hartova radna soba. Eleanor se još odavno temeljito upoznala s rasporedom soba u njegovoj kući i očito ga nije zaboravila.

Radna soba nije se puno promijenila, zaključi Eleanor ušavši u nju. Zidovi su i dalje bili prekriveni istom tamnom lamperijom, a do stropa su se protezale police sa, kako joj se na prvi pogled učinilo, istim knjigama. Glomazan radni stol, koji je nekoć pripadao Hartovu ocu, i dalje se nalazio nasred sobe.

Isti je sag prekrivao pod, no ispred kamina dremuckao je neki drugi lovački pas. Ako ju je pamćenje dobro služilo, ovo je bio Ben, sin nekadašnje Hartove kujice Beatrix, koja je uginula nekoliko mjeseci nakon što su Hart i Eleanor raskinuli zaruke. Vijest o Beatrixinoj smrti zamalo joj je slomila srce.

Ben nije otvorio oči kad su ušli, a zvuk njegova tihog hrkanja stapao se s pucketanjem vatre u ognjištu.

Hart dotakne Eleanorin lakat kako bi ju poveo na drugi kraj sobe. Voljela bi da to nije učinio, jer se zamalo rastopila od čelične snage njegovih prstiju, no morala je ostati pribrana.

Ako danas sve prođe kako treba, neće mu se više trebati približavati, no ovaj prvi korak morala je poduzeti u četiri oka. Pismo je vrlo lako moglo završiti u pogrešnim rukama ili ga je mogla izgubiti kakva nemarna tajnica. Moglo je i izgorjeti prije nego što ga Hart uspije pročitati.

Hart privuče stolu naslonjač od izrezbarenog drva kao da je lakši od pera, no sjedajući na njega, Eleanor se prisjeti da je težak poput stijene.

Hart se smjesti u radnu stolicu. Pritom mu se pomicao kilt, otkrivajući njegove snažne, mišićave natkoljenice. Svi koji tvrde da kiltovi nisu muževni, zasigurno nisu vidjeli Harta Mackenzieja.

Eleanor dotakne glatku površinu stola. „Znaš, Harte, ako ka- niš biti premijer, trebao bi razmisliti o nabavci novog namještaja. Ovo je poprilično zastarjelo.”

„Nije me briga za namještaj. Reci mi što te natjeralo da se s ocem dovučeš ovamo iz škotskih divljina.”

„Zabrinuta sam za tebe. Toliko si naporno radio kako bi ovo postigao i jednostavno ne mogu podnijeti pomisao da bi mogao sve to izgubiti. Tjedan dana nisam mogla spavati razmišljajući što da učinim. Znam da je naš rastanak bio gorak, no to je bilo davno i puno se toga otada promijenilo, pogotovo u tvom životu. Meni je i dalje stalo do tebe, Harte, što god ti mislio o tome, i teško mi pada pomisao da bi, ako se ovo pročuje, morao pobjeći nekamo i sakriti se od društva.”

„Sakriti se?” On se zapilji u nju. „O čemu to govoriš? Moja prošlost nikome nije tajna. Ja sam zlikovac i grješnik, to svi znaju. No u današnja vremena to je gotovo prednost za nekoga tko se želi baviti politikom.”

„Moguće, no ovo bi te moglo osramotiti. Postao bi predmet sprdnje, a to bi zasigurno naškodilo tvojoj političkoj karijeri.”

Hart joj uputi oštar pogled. O, Bože, kada bi je tako pogledao, nalikovao je svome ocu. Stari vojvoda bio je naočit muškarac, ali bio je i čudovište. Njegov je pogled bio zao, a hladne oči jasno su svakome davale do znanja da se smatrao nadmoćnim u svakom pogledu. Usprkos sličnosti među njima, Hart je posjedovao topli- nu koju njegov otac nije nikada imao.

„Dovraga, Eleanor, prestani brbljati i reci mi o čemu se radi.”

„Ah, da. Mislim da je vrijeme da ti nešto pokažem.” Eleanor za-

roni rukom u džep svojeg kaputa i izvuče presavijeni list debelog tiskarskog papira. Položi ga na stol ispred Harta, a onda ga otvori.

Hart se skameni.

Unutar presavijenog papira nalazila se fotografija. Fotografija koja je prikazivala mladog Harta od glave do pete, snimljenog iz profila. Hartovo tijelo bilo je malo mršavije, no i tada je već bilo mišićavo. Na toj fotografiji, Hart se naslonio stražnjicom na rub pisaćeg stola dok se snažnom rukom postavljenom pokraj kuka upirao o radnu plohu. Glava mu je bila pognuta kao da je promatrao nešto na podu, ispred svojih nogu, ali izvan kadra.

No ovu sliku nije činila posebnom njegova poza – premda je bila pomalo neobična za portret. Najzanimljivija značajka te fotografije bila je ta što je na njoj Hart Mackenzie bio gol golcat.